

Sygn. akt I C 227/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 4.256,76 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 03 listopada 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. powództwo w pozostałym zakresie oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 1.571,51 zł (tysiąc pięćset siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 159,46 zł (sto pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści sześć groszy), a powodowi Ł. K. kwotę 78,54 zł (siedemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód Ł. K. pozwem złożonym dnia 17 lutego 2016 r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. kwoty 6369 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 6000 zł od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 369 zł od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi należnego odszkodowania za szkodę komunikacyjną powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 1 października 2015 r. w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) będącego własnością poszkodowanego M. R.. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 listopada 2015 r. M. R. przelał na rzecz powoda wszelkie wierzytelności związane z w/w szkodą. Strona pozwana wypłaciła na rachunek powoda bezsporną część odszkodowania w kwocie 9394,22 zł. (...) rzeczoznawca na zlecenie poszkodowanego ustalił, że koszt naprawy pojazdu wynosi 16507,71 zł. Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy wyniósł 369 zł. Pismem z dnia 22 stycznia 2016 r powód wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 7482,49 zł. Strona pozwana zaniechała wypłaty dalszej części odszkodowania. Dochodzona pozwem kwota 6369 zł stanowi część kwoty należnej powodowi w wysokości 6000 zł z tytułu odszkodowania za powstałą szkodę w pojeździe oraz kwotę 369 zł za sporządzoną opinię. Powód dochodzi naprawienia szkody z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku ubezpieczonego u strony pozwanej. W ocenie powoda do naprawy uszkodzonego pojazdu

należy zastosować części zamienne oryginalne sygnowane logo producenta pojazdu. Powód wskazuje również, że naprawa pojazdu powinna nastąpić zgodnie z technologią producenta pojazdu. Naprawa taka zapewnia wysoką jakość wykonanej usługi oraz bezpieczeństwo w dalszej eksploatacji pojazdu. Poszkodowany zastosował średnie stawki za prace mechaniczno- blacharskie (100 zł/rbg) i lakiernicze (100 zł/rbg). W ocenie powoda zastosowanie niższych stawek niż średnie nie rekompensuje poniesionej szkody. Poszkodowany nie posiadał wiedzy, odpowiednich urządzeń i programów specjalistycznych by móc samodzielnie zweryfikować ustalenia strony pozwanej poczynione w toku likwidacji szkody. Z. sporządzenia prywatnej ekspertyzy było zatem konieczne i uzasadnione. Poszkodowany zawiadomił stronę pozwaną o szkodzie w dniu 1 października 2015 r., a zatem odszkodowanie powinno być wypłacone dnia 2 listopada 2015 r. Strona pozwana pozostaje w zwłóce od dnia 3 listopada 2015 r. Powód liczy odsetki ustawowe od kwoty 369 zł od dnia następnego po upływie siedmiu dni od sporządzenia wezwania do zapłaty z dnia 22 stycznia 2016 r. tj od dnia 1 lutego 2016 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie strony pozwanej kwota odszkodowania wypłacona tytułem kosztów naprawy pojazdu w wysokości 9394,22 zł odpowiadała kosztom naprawy wyliczonym wg przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnej dla dokonania naprawy. Uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody, co wynika z dyspozycji art. 363 § 2 k.c. winny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, wówczas wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumą pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Strona pozwana wskazała również, że zastosowane urealnienie cen części zamiennych, czyli obniżenie ich cen z poziomu (...) ma swoje uzasadnienie w zasadach doświadczenia życiowego wskazujących, że naprawa pojazdu nie musi odbyć się w (...) i wg cen z (...), gdzie koszt jest niewspółmiernie wysoki w stosunku do wartości pojazdu, a jej wykonanie w nieautoryzowanych warsztatach przy użyciu części zakupionych poza siecią (...) umożliwi przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu, w jakim znajdował się przed kolizją. Strona pozwana podniosła również, że wyjaśnienia wymaga okoliczność czy pojazd został po kolizji naprawiony przez poszkodowanego. Jeżeli został w ten sposób przywrócony do stanu sprzed kolizji, to wówczas wyłącznie koszty poniesione przez poszkodowanego stanowią o wysokości poniesionej przez niego szkody. Jeżeli zaś pojazd nie został naprawiony, wyjaśnienia wymaga czy uszkodzone w wyniku kolizji z dnia 6 września 2014 r. części pojazdu były częściami oryginalnymi, wcześniej nieuszkodzonymi, skoro odszkodowanie ma rekompensować rzeczywistą stratę poszkodowanego. W związku z powyższym strona pozwana zakwestionowała kalkulację naprawy przedstawioną przez powoda zarzucając, że zastosowano w niej stawki cen części i roboczogodziny obowiązujące w (...), co stanowi naruszenie art 363 §2 k.c. Ponieważ przedłożona kalkulacja nie może być podstawą rozstrzygnięcia o wysokości szkody bezzasadne jest więc żądanie zwrotu kosztów wydatkowanych na jej wydanie. Dodatkowo strona pozwana podnosi, że częściami spełniającymi standardy producenta pojazdu i o tej samej jakości co części stosowane przez producenta do montażu pojazdu (O), są części wyprodukowane przez producenta pojazdu dostarczającego daną część na tzw. pierwszy montaż, ale nie stosowane do tego montażu, w związku z czym nieopatrzono logo producenta pojazdu, ale logo producenta części ((...)). Nie ma również uzasadnienia roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania skoro pozwany nie był i nie jest w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia z dnia 1 października 2015 r. doszło do powstania szkody w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) będącym własnością poszkodowanego M. R.. Podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody w ramach zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy wypadku jest strona pozwana.

Bezsporne

Strona pozwana, po otrzymaniu w dniu 2 października 2015 r. zawiadomienia o fakcie powstania szkody, przeprowadziła tzw. postępowanie likwidacyjne, uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana w sporządzonym

przez siebie kosztorysie (...) S nr (...) wskazała, iż koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 9394,22 zł. brutto przy zastosowaniu 23 % urealnienia na części oryginalne oraz przyjęciu stawki za roboczogodzinę na poziomie 50 zł. Taka też kwota została przyznana decyzją z dnia 16 grudnia 2015 r.

Dowody: zawiadomienie o szkodzie z dnia 2 października 2015 r. w aktach szkody kalkulacja naprawy (...) S nr (...) w aktach szkody decyzja z dnia 16 grudnia 2015 r. w aktach szkody

W dniu 13 listopada 2015 r. powód Ł. K. zawarł z poszkodowanym M. R. umowę przelewu wierzytelności jakie przysługują cedentowi od (...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 1 października 2015 r. nr (...), w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) nr rej. (...) oraz od sprawcy szkody, a także z tytułu faktury VAT za sporządzenie kosztorysu określającego wysokość szkody.

Dowody: umowa przelewu wierzytelności z dnia 13 listopada 2015 r. k. 9-1 załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 listopada 2015 r. k.11

Poszkodowany zlecił rzeczoznawcy samochodowemu M. M. określenie kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej (...) i sporządzenie kalkulacji naprawy (...). Koszt naprawy brutto pojazdu określony w kalkulacji (...) z dnia 19 listopada 2015 r. wyniósł 16507,71 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji (...) został określony na kwotę 369 zł.

Dowody: kalkulacja (...) z dnia 19 listopada 2015 r. k.26-34

faktura Vat nr (...) z dnia 24 listopada 2015 r. k. 38

Pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. powód wezwał (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 7482,49 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7113,49 zł. od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania wezwania tytułem naprawienia szkody powstałej w związku z kolizją komunikacyjną z dnia 1 października 2015 r. , w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. o nr rej. (...) będący własnością M. R..

Dowód: pismo powoda z dnia 22 stycznia 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 39 - 40

Pismem z dnia 28 lutego 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania wskazując, że brak udokumentowania poniesionych wyższych kosztów naprawy pojazdu aniżeli określone w kalkulacji (...) S nr (...) uniemożliwia pozytywne rozpatrzenie sprawy.

Dowód: pismo strony pozwanej z dnia 28 lutego 2016 r. w aktach szkody

Pojazd marki O. (...) o nr rej (...) został naprawiony w zakładzie (...) w M.. Samochód podczas jego eksploatacji był serwisowany zarówno w nieautoryzowanych jak i w autoryzowanych warsztatach samochodowych.

Dowód: zeznania świadka M. R. k. 65

Koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej (...) wg wyliczeń szkody metodą kosztorysową na dzień 1 października 2015 r. przy użyciu części oryginalnych wynosi 13650,98 zł brutto, a przy użyciu części oryginalnych i alternatywnych o dobrej jakości Q wynosi 13564,43 zł. brutto. Naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych, a także części alternatywnych o jakości Q nie wpłynie na podwyższenie wartości pojazdu po naprawie. Do wyliczenia kosztorysowego przyjęto stawki 100 zł/rgb na prace blacharsko-mechaniczne i stawki 100 zł/rgb na prace lakiernicze jako średnie stawki stosowane przez warsztaty naprawcze w miejscu zamieszkania właściciela pojazdu.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F. k.74 -94

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód dochodził zasądzenia od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. łącznie kwoty 6369 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 6000 zł od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 369 zł od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia zapłaty tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 1 października 2015 r. nr (...).

Pomiędzy stronami procesu sporna była wysokość przysługującego powodowi świadczenia wynikająca z rodzaju i cen części, jakie mają być wykorzystane do naprawy pojazdu oraz wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych. Niesporny był zakres naprawy przedmiotowego pojazdu, jak również odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady. Sporna pozostawała także zasadność zasądzenia odsetek ustawowych oraz wydatków poniesionych na sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 361 § 2 k.c. zgodnie z którym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. (art. 363 § 1 k.c.) Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACA 975/12)

W ocenie Sądu, aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania należało przychylić się do stanowiska powoda, że strona pozwana niezasadnie zaniżyła wysokość świadczenia przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 1 października 2015 r. nr (...). Szkoda ta zostanie całkowicie naprawiona poprzez zapłatę na rzecz powoda świadczenia w wysokości 4256,76 zł. ((...),98 – 9394,22 zł.).

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 1 października 2015 r. została w sposób precyzyjny określona w opinii biegłego sądowego K. F., do której żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości. Łączny koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej (...) wg wyliczeń szkody metodą kosztorysową na dzień 1 października 2015 r. przy użyciu części oryginalnych wynosi 13650,98 zł brutto, a przy użyciu części oryginalnych i alternatywnych o dobrej jakości Q wynosi 13564,43 zł. brutto. Naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych, a także części alternatywnych o jakości Q nie wpłynie na podwyższenie wartości pojazdu po naprawie. W ocenie Sądu zasadne było ustalenie kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej (...) wg wyliczeń szkody metodą kosztorysową na dzień 1 października 2015 r. przy użyciu części oryginalnych w kwocie 13650,98 zł brutto.

Zgodnie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady” oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Taki stan miałby miejsce, gdyby części które miały być wymienione, bądź naprawione były już wcześniej poddane naprawie blacharskiej lakierniczej lub były uszkodzone. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na stronie pozwanej, która w tym zakresie pozostawała bierna.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko strony pozwanej, że dokonana przez nią na rzecz poszkodowanego wypłata kwoty 9394,22 zł. wyczerpywała całość odszkodowania jemu przysługującego. Tym samym

należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 4256,76 zł. ((...),98 – 9394,22 zł.) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c., art. 361 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. , o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie żądanie zapłaty podlegało oddaleniu jako niezasadne. Powód nie wykazał, aby szkoda w pojeździe uzasadniała zasądzenie kwoty wyższej niż 4256,76 zł brutto. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Powód na okoliczność wysokości szkody w pojeździe przedstawił dowód z prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy majątkowego M. M., którym wykazać mógł jedynie okoliczność, że osoba podpisana na dokumencie złożyła zawarte w nim oświadczenie. Bezzasadne było również żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 369 zł. stanowiącej wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) wskazał, że tego rodzaju wydatki nie są wprawdzie wyłączone z zakresu obowiązku kompensacji szkody przez żaden przepis szczególny lub przez postanowienie umowne jednakże przeprowadzenie przez powoda prywatnej ekspertyzy ukazującej wysokość rzeczywiście doznanej szkody musi być obiektywnie uzasadnione i konieczne. Sądowi znany z urzędu jest fakt, że powód jest osobą trudniącą się profesjonalnie naprawą pojazdów, a zatem nie można uznać tych kosztów za obiektywnie uzasadnione i konieczne. Mając powyższe na uwadze w pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 67 %, koszty, jakie poniósł w związku procesem to kwota 3536 zł (319 zł opłata od pozwu, 2417 zł koszty zastępstwa procesowego, 800 zł zaliczka na opinię biegłego). Strona pozwana wygrała proces w 33 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 2417 zł (koszty zastępstwa procesowego). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 797,61 zł (33 % z 2417 zł.) natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 2369,12 zł. (67 % z 3536 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1571,51 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (.Dz. U. z 5 listopada 2015 r. poz 1800) i odpowiednio z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (.Dz. U. z 5 listopada 2015 r. poz 1804).

Nieuiszczone koszty sądowe w sprawie obejmowały wydatki na opinie biegłych sądowych w kwocie 238 zł. Zgodnie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W pkt IV sentencji wyroku stosownie do art. 100 k.p.c. Sąd nakazał stronie pozwanej jak i powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa odpowiednio kwoty 159,46 zł i 78,54 zł. tytułem brakujących wydatków na opinie biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.